

Giới thiệu Không Khóc Ở Kuala Lumpur

Thể loại: Tiểu thuyết

Edited: windbell_min

Một câu truyện dài với nhiều mối tình đan xen lẫn nhau mang theo hơi thở hiện đại.

Truyện không hề viết theo lối mòn mà ta vẫn thường gặp, truyện được vẽ trên phong cảnh và không khí của Kuala Lumpur, một vùng đất có lẽ khá lạ với những tác phẩm văn học.

Người đọc sẽ được đắm chìm vào không gian đầy và ngỡ rằng mình là nhân vật "tôi" trong truyện.

Truyện có lẽ không thật sự sắc sảo nhưng để lại nhiều ấn tượng trong lòng người đọc về một thế hệ trẻ đang hết sức mình sống, hết sức mình yêu và trải nghiệm!

Bạn đang đọc truyện *Không Khóc Ở Kuala Lumpur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tôi

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa nghe, chưa thấy ai đánh giá trực tiếp về khả năng của tôi trong công việc cũng như chuyện học hành. Nhưng, bản thân tôi thì tin chắc một điều rằng, tôi sinh ra vốn đã là một đứa con gái thông minh, biết tính toán và khá cầu toàn. Điều đó lý giải tại sao tôi học khá những môn tự nhiên. Ngay từ hồi cấp 2, cấp 3 tôi đã là một trong những đứa con gái nổi bật ở lớp về những môn học này, và những cậu con trai ngày đó luôn tỏ ra thích thú với tôi hơn khi làm phép so sánh tôi với những "nàng" văn chương ướt át và yếu đuối khác. Hơn thế nữa, tôi còn biết, tôi là một đứa con gái xinh đẹp.

Đúng thế. Tôi đã nhận ra mình rất xinh đẹp từ năm mười bốn tuổi, khi thấy có khá nhiều chàng trai theo đuổi mình. Và kể từ khi ý thức được điều đó, sự trong sáng của tâm hồn tôi đã biến mất.

Nhận thức bao giờ cũng đi kèm với tính toán, và nó khiến tâm hồn bạn già nua. Đó là một điều chắc chắn.

Nhưng dẫu sao, tôi không thể phủ nhận được rằng chính vẻ đẹp đó dần dần được tôi sử dụng như một vũ khí ngầm trong các mối quan hệ và giao tiếp. Tất cả những đứa con gái có nhan sắc, bao giờ cũng tự biết đó là thế mạnh đầu tiên của mình, và sẽ biết sử dụng nó thế nào cho khéo léo. Tôi đã đánh mất sự trong sáng của mình như thế đấy.

Tất nhiên, nếu như lúc ấy tôi hiểu được điều đó, tôi sẽ biết cách điều tiết. Nhưng rất tiếc, không ai trong chúng ta có khả năng đó cả. Con người chỉ khám phá ra mình khi đụng độ cùng nghịch cảnh. Thật trớ trêu làm sao, chúng ta đã nghĩ chúng ta sở hữu những gì thuộc về mình, nhưng ngay cả bản thân chúng ta, chúng ta cũng chưa thể sở hữu được hết, mà có lẽ chẳng bao giờ chúng ta sở hữu được, may ra chỉ đến lúc cái chết cận kề, mới tự ngộ ra được điều đó. Vậy nên, nếu trong cuộc đời một con người, cái chết đến quá sớm thì đó sẽ là một bi kịch đau đớn. Vì quá trình tự khám phá bản thân mình là một điều thú vị hơn bất cứ điều gì trong cuộc sống này.

Tôi không có ý định viết về gia đình mình ngay từ đầu trang truyện. Không ai muốn nhắc về những tổn thương mất mát không gì có thể bù đắp được mà mình đã phải trải qua. Từ năm tôi lên mười đã không còn bóng dáng của người đàn ông trong gia đình tôi nữa. Từ năm tôi lên mười, bố tôi - người đàn ông duy nhất trong gia đình ấy đã bỏ ba mẹ con tôi vào Nam lập nghiệp. Tôi là đứa con gái không có tình cha. Điều này có cả nguyên nhân chủ quan lẫn khách quan mà một đứa trẻ như tôi ngày ấy chẳng thể hiểu được.

Tôi rất giống mẹ, mẹ ngày trẻ rất đẹp, tài giỏi, sắc sảo và không bao giờ chịu lùi một bước so với chồng. Bố tôi nói tôi giống hệt mẹ.

Dần dần tôi nhận ra rằng, trong cuộc sống gia đình, việc bạn quá giống cha hoặc mẹ đều không tốt. Đôi khi nó là nguyên nhân khiến bạn có lúc trở nên xấu đi trong mắt cha mẹ mình một cách rất oan ức.

Và cũng từ lúc đó, tôi nhận ra rằng, việc bất đồng, cãi vã giữa cha mẹ trước mặt con cái vô tình đã tự làm xấu đi hình ảnh của họ trong mắt chúng, và tệ hơn là làm rách nát thế giới của chúng. Sau này có thể chúng sẽ quên đi vô số những cuộc cãi nhau với người yêu, nhưng không thể quên những lần cãi cọ, xô xát của cha mẹ mình.

Tôi thấy cuộc đời này thật lắm lúc khô hạn. Tôi dùng từ "khô hạn" bởi lẽ sau khi bình tĩnh, ngẫm lại những gì đã qua, tôi thường thấy buồn cười hơn là đau thương. Những gì mang lại cho bạn cảm giác thỏa mãn nhất, hạnh phúc nhất, nồng nàn nhất, thực chất sẽ là những cái sẽ trở nên bội bạc nhất, và mang lại nhiều đau khổ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Không Khóc Ở Kuala Lumpur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ký ức

Tôi là con gái ở Hà Nội, nhưng nhà thì không nằm ở trung tâm, mà ở một vùng ngoại ô ven thành phố. Khi tôi vào lớp 10, chị gái tôi cũng bắt đầu làm việc trong nội thành, mẹ đã cho tôi đi theo sống cùng chị để tiện cho việc ôn thi đại học của tôi. Nhà tôi cách trung tâm Hà Nội chỉ một cây cầu, vậy mà tôi cũng không tránh khỏi mặc cảm khi nhập học ở môi trường mới. Tôi không tránh được cảm giác tự ti khi giao tiếp cùng bạn bè, hoặc giả khi có ai đó vô tình hỏi nhà tôi ở đâu. Dù rằng bạn bè thì không nhiều người có sự phân biệt kì thị, nhưng cái cảm giác khi bước ra từ một nơi nghèo nàn để đến với một nơi giàu có đã có nhiều sự khác biệt lắm rồi. Cuộc sống xung quanh bao bọc tôi bấy lâu giờ như thay một màu áo mới, và chừng nào sự thích nghi chưa hình thành thì vẫn luôn tồn tại sự dè dặt và bối ngỡ. Cho dù cũng là những con phố đi qua, những quán ăn, những con người, nhưng sao lạ lẫm quá, sao cứ gợn gợn lên trong lòng một chút gì đó không thoải mái, như là mình đang ở nhà một người khác.

Tôi thì quá nhạy cảm mà lại còn hay đựng độ cùng hoàn cảnh.

Vùng ngoại ô tôi ở ngày đó hoang vắng và mộc mạc. Những ngày mát trời khi đi ngang qua những cánh đồng không gợn nắng, không bóng mưa, những đám ruộng xanh, ruộng vàng luôn là lướt theo điệu gió. Tôi đi qua đó, gió thổi tung tóc tôi, dài, rất dài và thẳng. Có một thời như thế, hàng ngày tôi vẫn đi bộ qua con đường nhỏ. Có một thời như thế, có một cậu nhóc dễ thương, hay leo đèo theo tôi sau mỗi giờ tan học, cứ đi thế thôi, chẳng nói gì nhiều. Rồi một ngày, bất giác cậu ta nói với tôi- giọng như một hơi thở rất tự nhiên, nhẹ như không, như gió, rồi chữ thế tan dần: “Tớ rất thích những buổi chiều thế này, con đường này, và An”..

Chúng tôi mãi vẫn chỉ là hai người bạn vô tư trong sáng, không hơn. Có lẽ, tôi như một sở thích bình yên của cậu nhóc đó. Như một hương vị quen thuộc, một âm thanh dịu dàng, vẫn cứ thích nghe đi, nghe lại. Tôi như vô tình bị động trước những tâm lí biến đổi của một ai đấy, vô tình phải nhận lấy, vô tình phải nhìn thấy. Và quá nhiều lần trong cuộc đời này, tôi vẫn phải bị vô tình như vậy. Sự vô tình êm ái đó như là một sự bắt buộc. Bởi vì chúng ta là những cá thể độc lập, khác biệt nhau, chẳng ai là ai, không ai là ai. Vô tình mà chúng ta gặp nhau. Vô tình mà chúng ta phải đối diện với nhau.

Rồi những cánh đồng không còn nữa. Bao giờ được trở lại một lần như thế trong đời? Những ngày không nắng, không mưa, những đám ruộng xanh, ruộng vàng, con gió nhẹ thích là lướt tôi. Bao giờ được trở lại con đường rất nhỏ, xa xa cánh đồng, cô học trò kiêu hãnh, cậu học trò bên lén, đại khờ, bao giờ được nghe lại giọng nói thanh thanh mà tôi đã khao khát muốn nghe lại đến cả nghìn lần. Chỉ một lần trong đời thế thôi, để rồi những thứ quá đổi trình nguyên, những thứ tự nhiên không mang màu sắc mà tôi gọi tên là “bình yên” đã không bao giờ quay trở lại. Nó được sinh ra rất nhẹ, tan đi rất nhẹ, rơi rất nhẹ, nhưng ám ảnh mãi, có lúc dễ chịu, có lúc nhức nhối. Có lúc tôi mỉm cười, có lúc tôi khóc.

Con đường nhỏ chẳng còn gì nữa. Tôi đã đi qua rất trầm lặng, mái tóc ngắn đến vai. Cả một thời cấp hai của tôi. Chẳng còn gì nữa. Bao giờ để được trở lại một lần như thế trong đời. Cậu nhóc cũng còn nữa đâu. Cậu ấy đã mất rồi. Mùa hè nào đó năm xưa, cậu lặn ngụp, thả sức vẫy vùng trong lòng sông như bao mùa hè khác, rồi cứ thế đi xa dần, trôi dần, chìm dần. Và ánh mắt của tôi từ đó cũng dần buông xuống. Sau mùa hè đó, có những ngày đi học về qua con đường nhỏ một mình, bất giác tôi chạy, vừa chạy vừa khóc, nặc bao ánh mắt nhìn theo. Tôi đã nghe từ trong gió rất nhẹ, vắng vắng, cái giọng thanh thanh ấy: “Tớ rất thích những buổi chiều thế này, con đường này, và An”.

Tôi cứ thế mà chạy, chạy về phía trước, như chẳng thấy gì nữa, về phía cánh đồng ở đằng xa, tôi cứ khóc mãi, rồi nhận ra chẳng có âm thanh nào như thế tồn tại cả, chỉ là tự nhiên như là tiếng gió thổi mà thôi. Tôi đã bớt sợ. Tôi đi tiếp về phía trước. Nước mắt chảy dài, và đã có lúc tôi cảm ghét tại sao cậu ấy lại nói câu nói đó, rồi cứ thế mà đi, rồi làm tôi sợ thế này.

Thế mà sau này, nhiều lần trong đời, tôi chỉ khao khát được quay trở về ngày đó dù chỉ một và chỉ một lần thôi. Cậu nhóc thế nào rồi? Tôi vẫn tin có thiên đàng, cậu ấy chắc hẳn đang ở đó. Tôi đã quên dần gương mặt cậu ấy rồi, chỉ còn là một hình ảnh mờ ảo không rõ nét.

Thế đấy, bất kì một nơi nào trên thế giới này, đối với riêng chúng ta, nếu đã không thể giữ nguyên trật tự ban đầu, nếu không còn màu sắc và hương vị quen thuộc, thì dù có thay đổi theo chiều hướng nào, cảm xúc của chúng ta cũng chẳng bao giờ có thể nồng nàn hơn được nữa. Đôi lúc chúng ta hoài niệm. Đôi lúc chúng ta lạ lẫm. Nhưng mọi cái đều sẽ thay đổi theo thời gian, không có gì là bất tử trên đời này, nếu không, chính những cái cũ kĩ và quen thuộc sẽ giết dần giết mòn con người.

Tôi mang đến Hà Nội những xúc cảm, những kí ức, những mảnh vỡ như thế từ vùng ngoại ô cũ. Tài sản của tôi chẳng có gì quý giá hơn ngoài những cái trêu tượng như thế. Nhưng nó đã luôn hiện hữu. Hà Nội không làm tôi quá bối ngỡ, chỉ cách một cây cầu, và đời sống người dân có chút chênh lệch thôi. Nhưng ở Hà Nội, quán xá mọc lên san sát nhau, các cửa hàng buôn bán rất nhiều, các con phố trung tâm sầm uất. Người dân luôn nhộn nhịp, tất bật, thanh niên bạo dạn và sành điệu. Ngoại ô của tôi, con người và cuộc sống rất trầm lặng.

Tôi đến đây theo chị gái, giữa một khu đô thị có phần nhộn nhịp, tôi cũng phải dần dần tách biệt gia đình, mẹ và độc lập lên nhiều, tôi biết tính toán, biết lo toan từ đó. Mẹ dặn con gái sống ở Hà Nội phải nề nếp, nhả nhặn và thanh lịch như người Hà Nội, không được có một hành động sơ suất nào, nếu ko “người ta” sẽ đánh giá. Tôi nhớ mãi lời dặn đó của mẹ, vì tôi vốn dĩ là một đứa con gái kiêu hãnh và cầu toàn, luôn muốn mình hướng đến sự hoàn mĩ và lí tưởng.

Nhưng dù có ở trong môi trường nào thì cũng luôn có những vấn đề phát sinh khiến chúng ta không thể vừa lòng hết được. Lấy ngay ví dụ nơi căn hộ tôi ở. Sáng sáng chưa kịp mở mắt đã phải nghe nhà này chửi nhà kia, chỉ vì cái xe đỗ bất hợp lí, hoặc vài ba cái quần cái áo phơi lấn sang bên nhà họ. Tôi và chị sống lặng lẽ ở khu tập thể, chẳng giao tiếp mấy với ai, và chẳng bao giờ đụng chạm đến ai. Kể ra thì cũng khổ, vì nói đại chẳng may chết trong nhà cũng chẳng ai biết, chẳng ai quan tâm. Họ nằng chửi nhau được như thế có khi lại chú ý đến cuộc sống của nhau hơn. Nghịch lí là thế.

Nhưng Hà Nội chiều xuống đẹp dịu dàng như một bài thơ, khác hẳn với vẻ bình yên mộc mạc của vùng ngoại ô xưa cũ. Những chiều như thế, tôi thích dạo quanh những khu phố, con đường quen thuộc, rất nhiều bóng cây, hương hoa sữa, cả bằng lăng tím và lá xà cừ bay tung một khoảng trời. Tôi yêu cái vẻ tĩnh lặng thanh thanh ấy, mà không một nơi nào trên đất nước mình có được. Quả thật, tôi rất dễ bị đánh gục bởi những cái bình yên trừu tượng, hoặc những cái huyền hoặc như thế, nó không thể diễn tả bằng lời được. Có lẽ vì thế nên sau này, trong chuyện tình cảm, tôi cũng hay đa mang theo kiểu trừu tượng, hư vô như vậy, thực mà ảo. Càng tin tưởng nhiều vào tình yêu thì sẽ càng thất bại thê thảm. Tôi đã sớm gặp phải sự thất bại thê thảm đó vào năm tôi mười bảy tuổi. Phải, tôi đã có sự trải nghiệm đó trong tình ái, có lẽ là rất sớm. Bao nhiêu năm đã qua, và dẫu đã quãng mình qua rất nhiều mối tình, đã có rất nhiều nỗi đau và hạnh phúc hơn cái thời mười sáu, mười bảy đó, vậy mà, mỗi lần nhắc đến, tôi vẫn xót xa hờn tủi, như nó mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Chuyện tình đã qua, nỗi buồn đau đã nguôi ngoai dần và không còn nguyên vẹn như trước nữa, nhưng không gì có thể bù đắp những mất mát, tổn thương từ mối tình đó. Bây giờ nghĩ lại, tôi đã không còn oán trách điều gì, tôi chỉ tủi than tôi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Khóc Ở Kuala Lumpur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mối tình đầu

Giữa năm học lớp mười, vào một buổi tối đầy gió, buổi tối của sự giao mùa, có lẽ đông đang về, tôi đã mơ một giấc mơ kì lạ, chi tiết giấc mơ đó như thế nào thì giờ tôi đã quên. Tôi thường quên những giấc mơ đã đi qua. Cách đây 2 năm hình như tôi vẫn nhớ rõ lắm, giờ thì tôi lại đánh rơi mất rồi. Nhưng có một điều, tôi nhớ rất rõ hình ảnh cô đại, và bàn chân người con trai bước rất nhanh trên đám cỏ ấy. Thậm chí, đến tận giờ tôi vẫn nghĩ thấy mùi cỏ đại, và tiếng chân người con trai đó trong giấc mơ năm xưa của mình. Bỗng một cơn gió mạnh, hất tung rèm cửa sổ về phía tôi đánh thức tôi dậy. Tôi với tay lấy chiếc điện thoại vẫn đang được để ngay trên đầu trong khi ngủ. Có tín hiệu báo một cuộc gọi nhờ. Một số cố định lạ. Như bình thường, có lẽ tôi sẽ bỏ qua nhưng lần này không hiểu sao tôi lại tò mò gọi lại....

....

Nhà văn Dịch Phấn Hàn có nói đại ý rằng, đối với những người có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm thì ngay từ cái nhìn đầu tiên bạn đã biết được mình sẽ yêu người đó hay không, hoặc giả có tiến đến một mối quan hệ nào đó không. Tôi nghiệm ra đúng lắm, mặc dù ở cái tuổi mười sáu ấy khi ấy thì tôi chả có tí gì gọi là kinh nghiệm tình trường cả, nhưng sau cuộc nói chuyện qua điện thoại ấy tôi linh cảm rồi cũng sẽ xảy ra chuyện gì đó. Và cuộc sống của tôi bắt đầu không còn tĩnh lặng nữa, dường như tôi bước đầu tự chịu khuất phục sau cái giọng nam rất trầm và ấm ấy. Pháo nói là rất trầm và ấm. Tôi chủ quan mà cho rằng người con trai này không giống với những người con trai tầm thường khác xung quanh tôi, chỉ từ một giọng nói qua điện thoại, tôi đã chủ quan thêu dệt cho mình hình ảnh người con trai ấy với bao mơ mộng.

Hai tuần sau với những xáo động của những tin nhắn qua lại, mà khởi đầu là một tin nhắn chúc ngủ ngon nhầm số của Kiên (tên chàng trai ấy) vào điện thoại của tôi, chúng tôi hẹn gặp nhau. Tôi đã rất tự tin vào mình mà không biết được rằng, sự tự tin này sẽ có lúc phản bội tôi.

Tôi đã xôn xang chờ đợi rất nhiều, và chuẩn bị kỹ lưỡng gần như là hoàn hảo cho buổi hẹn hò đầu tiên. Lúc đấy, tôi đã nghĩ con tim mình đang bắt đầu đập những nhịp đập của tình yêu, mặc dù chưa hề biết mặt mũi Kiên thế nào. Nhưng đến bây giờ thì tôi nghĩ đó là một sự hiểu nhầm thì đúng hơn. Một sự hiểu nhầm trên con đường chinh phục của mình. Tuổi mười sáu! Mơ mộng, ngông cuồng và khờ khạo.

Đó là một buổi chiều đầu đông se lạnh và đầy gió. Chỉ mới năm giờ chiều, trời đã bắt đầu hoàng hôn. Trong tôi ngày hôm ấy, ngoài cảm giác xao xuyến cho buổi gặp mặt đầu tiên, còn là một niềm lâng lâng sung sướng dâng trào trong lòng vì mùa đông đã thật sự tràn về rồi. Tôi yêu mùa đông vô cùng. Không biết trên đời này có còn cô bé nào yêu mùa đông theo cách cảm nhận của tôi không.

Tôi yêu mùa đông bởi sự lạnh đậm của nó. Mùa đông làm người ta biết tự xoa dịu và làm ấm mình. Mùa đông bao trùm sự lạnh lẽo, buốt giá lên tất cả, những cũng chính mùa đông lại làm con người cảm thấy ấm áp. Tôi yêu mùa đông còn bởi vẻ trầm tư của nó. Bởi lẽ, hoạt động của con người thường trở nên chậm hơn trong thời tiết ấy. Nó nhắc tôi nhớ đến cái bếp lò nghi ngút khói của mẹ ngày còn bé. Mỗi khi trời lạnh tôi thường ngồi lì trước nó cả tiếng đồng hồ, tay hươu hươu tre lửa, mặt cúi xuống nhìn những cục than cháy bập bùng, và mê mẩn vì cảm giác gương mặt đang ấm dần và đỏ ửng lên, mặc cho mẹ ngồi bên cạnh vẫn đang xuyt xoa vì giá lạnh. Rồi những ngày đông ngồi chơi với bọn trẻ con trong xóm, mấy đứa ngồi sát rạt lại gần nhau, rồi thủ thủ thì nói chuyện râm ran từ đầu ngõ đến cuối ngõ.

Ngày đó, trong xóm có thằng Tò rất thích nói chuyện và sang rủ tôi đi chơi, nhưng chẳng đứa nào dám hỏi thằng Tò cả, vì nó rất cục tính và dễ mót ướm. Thế mà lần đấy, con Hiền “ngớ” cả gan dám hỏi thằng Tò trước mặt tất cả bọn trẻ con chúng tôi: “Tò này, có phải mày thích cái An ko? Bon tao biết hết rồi nhá, còn giả vờ nữa đi”.

Đúng như tôi thẩm đoán, mặt thằng Tò đỏ ửng lên rất khó chịu. Chỉ cần nhìn gương mặt của nó lúc đó, thì bằng giá mùa đông có lẽ sẽ tan đi hết. Nó đứng lên, nắm lấy tóc con Hiền, giật một cái rồi mạnh, mắt rưng rưng, hét lên một tiếng “Kệ tao!” rồi bỏ chạy. Con Hiền chắc đau quá, cũng khóc thét lên, rồi chửi vọng theo: “Bố nhà mày, thằng Tò”. Con Hiền là bạn thân của tôi ngày đó, nên hành động của thằng Tò rõ ràng là không chấp nhận được, cũng lắm thì thừa nhận là có thích người ta, chứ có làm sao đâu. Sau hôm đấy, con Hiền không chơi với nó nữa, một số đứa trong xóm cũng thế, tôi thì lại càng ghét, không hẳn là ghét, mà chỉ vì muốn tỏ ra thái độ kiêu kì một chút vì biết nó thích mình. Mỗi lần thấy nó tôi cứ vênh mặt lên như không thấy, còn nó vẫn cứ lăm lét và ngại ngùng mỗi khi vô tình thấy tôi. Nhiều lần nhớ lại khoảnh khắc ấy, thấy mình ngày trước sao quá đáng thế. Trẻ con thường rất vô tâm.

Ôi những mùa đông bé dại của tôi ngày ấy, đã trôi dần vào quá khứ và yêu thương vẫn như còn đọng đầy trong kí ức, như một thước phim đang quay chậm lại.

.....

Tôi dừng xe trước một quán cà phê mới mở trong một khu phố sầm uất như đã hẹn trước. Quán cà phê với kiến trúc kiểu Hàn Quốc trông rất dễ thương. Những ô cửa kính nhỏ, những chiếc bàn dài trải khăn màu booc đô, những chiếc ghế bọc đệm kẻ caro và những chiếc đèn vàng nhỏ như làm ấm thêm không gian, để trông gương mặt ai cũng sáng bừng lên ấm áp. Trên tường treo những bức tranh Hà Nội cổ, nếu tôi đoán không nhầm thì đây chính là nét vẽ của họa sĩ Bùi Xuân Phái. Tôi đứng dậy nhìn xung quanh một lượt. Không thấy dấu hiệu nhận biết nào về Kiên như anh đã báo trước. Tôi ngồi vào một chiếc bàn còn trống, sát cạnh ô cửa kính, trời vẫn nhá nhem màu hoàng hôn. Đồng hồ chỉ năm rưỡi chiều, tôi nhìn xung quanh thêm một lượt nữa, không có chiếc áo trắng có sọc đỏ nào như anh đã giao hẹn với tôi cả. Tôi chọn một ly mơ muối nóng, thức uống duy nhất vào mùa đông mà tôi thích. Tôi thích cái vị mặn mặn, ngọt ngọt của nước mơ, vị chua chua của quả mơ, và cái nóng ấm của ly nước trên tay mình. Mùa đông, tôi chỉ cần như thế đã thấy mình tịnh tâm rồi.

Một nhóm anh chị ngồi bàn phía trước tôi đang bàn chuyện rôm rả, chắc họ là sinh viên năm cuối, tôi nghe họ tranh luận về những bài luận văn. Hai từ “luận văn” lúc ấy với tôi nghe sao mà to tát thế. Có thêm 2 anh chị nữa, ngồi hơi xa cách tôi, hình như họ là một đôi, hình như họ đang giận nhau, chị con gái đang dẫn dỗi, còn anh con trai thì trông rất khổ tâm. Gần hơn một chút, một anh chàng mặc chiếc áo gió màu xanh đen, đeo cặp kính dày cộp, vừa nhấm nháp ly cà phê vừa cúi gằm mặt vào một quyển sách, tôi đoán nó là một cuốn tiểu thuyết. Gần thêm một chút nữa, đối diện ngay bàn tôi ngồi, một anh chàng mặc áo màu đen có sọc trắng. Chưa kịp nhìn rõ mặt anh ta, tim tôi bỗng như có một luồng điện chạy qua rất nhanh khi thấy anh ta đang chăm chú nhìn tôi. Một gương mặt đạo mạo rất đàn ông. Thật bối rối, anh ta đang mỉm cười với tôi. Chưa kịp phản ứng lại, đã thấy anh chàng cầm ly nước trên bàn tiến về phía tôi:

- Cuối cùng thì em cũng đưa mắt nhìn về phía anh.

Không để tôi kịp trấn tĩnh, anh nói tiếp với một nụ cười rất ấm, ấm như giọng nói của anh vậy, một giọng nói quen thuộc:

- Anh quên chưa kịp nói lại với em rằng chiếc áo trắng sọc đỏ, anh tìm mãi không ra, nên anh đành phải mặc một cái áo khác.

Hiểu ra vấn đề tôi ngược mắt nhìn anh kĩ hơn. Đôi mắt sâu, long mi dài, nụ cười rất sang và ấm áp. Một diện mạo hơn cả sự mong đợi của tôi. Cái cảm giác bị cuốn hút bởi gương mặt của một chàng trai nào đó ngay từ giây phút đầu tiên gặp gỡ làm tôi thấy như có vật gì nặng nề đi ngang qua lồng ngực.

Đó là lần hẹn hò đầu tiên và duy nhất cho đến tận lúc này vẫn cho tôi cảm giác thật sự thú vị, thỏa mãn và sung sướng. Dẫu cho bao nhiêu năm qua, và dẫu với bao nhiêu chàng trai khác nữa, vẫn không ai cho tôi được cái cảm giác ấy. Tôi nhớ, tôi thậm chí được đóng lại cái vai cô nữ sinh mười sáu tuổi, tự tin và kiêu hãnh với chàng trai của mình trong một quán cà phê nhỏ. Không bao giờ được như thế nữa, ngay cả người đó chính là Kiên, anh cũng không thể cho tôi thêm một cuộc hẹn nào thật sự thú vị như thế, mặc dù trong thời gian yêu nhau sau này, còn nhiều thứ hơn thế khiến tôi mê mẩn hơn.

Trong quán cà phê ấy, chúng tôi nhìn nhau, chúng tôi trò chuyện, và chúng tôi mỉm cười. Giống như một trò chơi cút bắt, anh luôn giữ về bình thân đạo mạo, và đôi mắt anh nhìn tôi. Tưởng chừng như anh đã bắt trúng mạch và đi guốc trong bụng tôi nhưng vẫn luôn tỏ ra thích thú với bất cứ điều gì tôi nói. Đó là đôi mắt của người đàn ông đã bị quyến rũ nhưng lại cố che giấu được. Bất giác, tôi giật mình nhớ đến Reht Butler, nhớ đến cả nam diễn viên đóng vai Reht trong phim Cuốn theo chiều gió. Anh nhìn tôi đúng với kiểu mà Reht hay nhìn Scarlett nhưng triu mến và ấm áp hơn. Tôi cũng cố tỏ ra bình thân trước mặt anh, mặc dù trong lòng đã say đắm lắm rồi. Tôi chỉ sợ anh nghĩ tôi là loại con gái dễ dãi. Nhưng sự thật là, trong chuyện tình cảm, những nỗi sợ thế này, chỉ khiến chúng ta hành động ngược lại mà thôi. Vì đây là nỗi lo sợ giữa mơ hồ và mê đắm. Nó như những con sóng nhỏ đầy khao khát và táo bạo lớn vỗn quanh lí trí chúng ta và bao giờ chúng ta cũng bị cuốn theo, đặc biệt là với những người đa cảm. Sau này yêu nhau rồi, Kiên bảo tôi: “Ngay từ phút đầu tiên, em đã thách thức anh”. Anh đâu có ngờ rằng đó chỉ là giả tạo thôi, một sự giả tạo để che đậy con tim đang cuộn cuộn muốn được yêu thương hay nói theo một cách khác, đó là sự thách thức bị dẫn dụ.

Tối hôm đó, rời quán cà phê, chúng tôi đi dạo qua những con phố. Trời đã tối hẳn và rét hơn, tôi ân hận vì lúc ở nhà không mang thêm một cái áo ấm nữa. Nhưng không sao hết, con tim tôi đang rạo rực, hồi hộp và ấm áp lắm. Những con phố dài tỏa sáng và vàng rực bởi những ngọn đèn đường, và tôi vẫn như say với hương hoa sữa nồng nàn đêm ấy, say với cái rét của một trái tim lần đầu bước vào mê cung tình ái. Mùa đông yêu dấu, mùa đông thực sự đã về...

Anh đưa tôi về tận nhà, anh chào tạm biệt, chúc tôi ngủ ngon, anh nháy mắt, rồi phóng xe về. Dẫu tối nay không ngồi sau xe anh, sao tôi vẫn cứ có cảm giác day dứt khi thấy anh chìm khuất vào trong đêm tối của giá lạnh. Con đường nhỏ, liêu xiêu với tiếng gió rít. Bóng đèn và đêm khuya.

Tin nhắn cuối cùng của đêm lạnh:

- Em cảm thấy thế nào?

- Bình thường... như ly mơ muối nóng.

Tất nhiên, nó đã không hề bình thường như tôi đáp lại anh.

.....

Mẹ trách tôi dạo này hay lơ đãng, ít về nhà với mẹ, lại không chú ý chuyện gì cả, cứ như người ngoài hành tinh vậy. Tôi cười, điệu bộ lảng tránh, sao mẹ không tình ý nhỉ, sao mẹ không đoán ngay ra là con gái mẹ đang đắm say với tình yêu chứ.

Tôi nhún nhảy và ca hát trong nhà:

”Dưới ánh nắng sương long lanh, triệu cánh hồng khoe sắc thắm. Mỗi sáng sớm bên song thưa, em bên hoa cười trong nắng. Sẽ điểm phúc cho ai kia

luôn yêu thương lòng say đắm. Sẽ mãi mãi như hoa kia trao cho em suốt cuộc đời”.

Tôi mơ màng hát và nghĩ đến Kiên, nghĩ đến tình yêu của tôi.

Thời gian như thoi đưa, mới hôm nào còn ở trong quán cà phê sinh viên...Này nhé, hôm nay tôi và Kiên kỉ niệm một năm yêu nhau. Hôm nay tôi mời Kiên về ăn cơm cùng mẹ. Hôm nay là lần đầu tiên tôi sẽ giới thiệu Kiên với tư cách là bạn trai của mình.

Trong sự sung sướng và niềm hạnh phúc, tôi không thể ngờ rằng, cho đến tận bây giờ, Kiên vẫn là người con trai duy nhất tôi dẫn về nhà giới thiệu với mẹ. Trong niềm hạnh phúc, tôi chỉ nhớ đến anh, niềm tự hào và kiêu hãnh của tôi. Kiên học rất giỏi, anh đang học năm cuối cùng của Học viện Tài chính, anh sắp ra trường, sắp đi làm. Còn tôi, vẫn chỉ là cô nữ sinh lớp mười một, ôi, bao giờ tôi mới học cho xong hết, rồi cũng ra trường, đi làm và làm đám cưới với Kiên. Nghĩ đến đó khuôn mặt tôi bỗng dưng nóng bừng, tôi cười khúc khích một mình. Kiên vẫn thường bảo, trong thời gian tôi đi học, anh sẽ đi làm, sẽ kiếm thật nhiều tiền để đến lúc cưới tôi, sẽ lo cho tôi có cả một cuộc sống đầy đủ, sẽ yêu thương và chiều chuộng tôi cả cuộc đời. Kiên ơi, anh thật ngốc nghếch, anh có thể yêu được nhiều cô gái hiền thực và nữ tính hơn em chứ, ai bảo anh si mê em, rồi anh sẽ bị em hành hạ cả cuộc đời này đây. Tôi lại cười, khúc khích một mình.

Tôi nhớ mãi ngày anh tỏ tình với tôi, không lâu sau ngày đặc biệt chúng tôi gặp mặt nhau. Một đêm Giáng Sinh lạnh buốt. Giáng sinh năm nào cũng rất lạnh. Tôi mặc áo thật ấm, quấn khăn quanh cổ, ngồi sau anh, tôi cảm nhận là anh cũng đang rất lạnh. Đường phố đông đúc, người người chen chúc nhau. Tôi ngồi sau lưng anh, xoa hai tay vào nhau và đưa mắt nhìn dòng người qua lại, Kiên bỗng hỏi tôi một câu gì đó, nhưng tôi không nghe rõ. Tiếng người, tiếng cười đùa, tiếng còi xe, tiếng nói chuyện râm ran khiến tôi chẳng nghe được gì cả. Bất giác, anh vòng tay ra sau, cầm lấy tay tôi, đưa ra phía trước, rồi cứ giữ mãi thế, thật chặt. Anh nói trong hơi thở nhẹ nhàng của mùa đông:

- Làm bạn gái anh nhé!

Tôi im lặng. Anh nắm chặt tay tôi hơn, rồi lặp lại:

- Làm bạn gái anh của anh nhé!

Tôi giả vờ ngây ngô:

- Anh nói gì cơ? Em nghe không rõ.

Tôi nghe tiếng anh thở dài, và nắm chặt tay tôi hơn:

- Em là đồ ngốc!

Tôi cười. Tôi để mặc tay tôi trong tay anh. Và hôm sau thì chúng tôi đã thực sự bắt đầu yêu nhau. Đêm Giáng Sinh tàn, anh chở tôi về, lúc tôi định bước vào nhà, anh lại giữ tay tôi một lần nữa, anh vuốt lại mái tóc tôi đã bị rối tung lên trong gió đông. Rồi cứ thế, anh ngắm nhìn tôi thật lâu, đèn đường mờ ảo, gương mặt anh mờ ảo. Anh cầm chặt tay tôi, áp lên má anh, lên môi anh, rồi lại âu yếm đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt tôi, anh nói, giọng nói còn hơi run run:

- Anh đã nhớ em rất nhiều. Mùa đông lạnh quá anh cũng không thích, nó làm tan hết hơi ấm của em mà anh còn giữ lại.

Tôi ôm chặt lấy anh. Tôi vui nết vào chiếc áo ấm của anh. Tôi xúc động bởi từng lời anh nói, xúc động bởi mùi hương của anh, mùi hương được lưu giữ trên chiếc áo ấm anh đang mặc, một mùi hương rất đàn ông, cả mùi tóc anh. Tôi ôm chặt lấy anh. Tôi khóc. Sau này, những người con trai khác bước vào cuộc đời tôi, tôi đã không còn cảm giác bị mê mẩn bởi mùi hương nào như thế nữa. Tôi vẫn như còn thấy mùi hương của anh phảng phất đâu đây, trong gió, trên cơ thể tôi, nó khiến tôi có thể bật khóc nức nở ngay lúc này. Tôi không thể không mềm yếu lúc này, tôi đã muốn khóc biết nhường nào.

Kiên yêu và nuông chiều tôi như yêu chiều một nàng công chúa nhỏ. Tất cả chúng ta đều hay nhớ và suy diễn lại những hành động lãng mạn và những cử chỉ quan tâm đầy tình yêu mến của người yêu. Nhưng những hành động như thế chỉ mang tính bộc phát, đó không phải là điều chắc chắn là anh ta yêu bạn nhiều bao nhiêu, yêu bạn đến bao lâu. Bây giờ mỗi khi đọc những câu chuyện tình yêu xúc động, kiểu như thế, tôi đều cho nó là phù du cả. Trước đây, tôi tin nhiều vào sự chân thành, nhưng ngay cả sự chân thành cũng chỉ là phù du thôi. Thế là trong tình yêu, tôi chẳng còn tin được gì cả.

Đối với tình yêu, ta có thể tồn tại trong nó, có thể say đắm nó, nhưng đừng bao giờ tin tưởng nó một cách tuyệt đối. Xét cho cùng tình yêu cũng chỉ là câu chuyện giữa hai người với nhau, không có điều gì chúng ta có thể tin tưởng tuyệt đối được, ngay cả đến bản thân chúng ta cũng thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Khóc Ở Kuala Lumpur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tròn một năm ngày yêu nhau, tôi dẫn Kiên về giới thiệu với mẹ. Mặc dù chẳng có gì phàn nàn về Kiên, nhưng mẹ tôi rất lo lắng. Không phải mẹ lo vì tôi vẫn còn nhỏ để vướng vào chuyện yêu đương, có lẽ mẹ thấy tôi chìm ngập trong hạnh phúc quá nên ko biết phải nói gì hơn, mà có nói thì cũng chẳng thể thay đổi điều gì được nữa rồi. Mẹ vẫn cứ để kệ tôi tự bước vào đời, mà sự vấp ngã đầu tiên chính là mối tình đầu của thời con gái. Mẹ là thế. Kiên về

rồi, mẹ nghe tôi luyên thuyên về Kiên: “Anh ấy học giỏi tài hoa lắm mẹ ạ. Anh ấy là bí thư đoàn trường đấy, anh ấy hay đá bóng, tham gia các hoạt động khác. Anh ấy nổi tiếng ở trường lắm mẹ ạ. Mấy chị con gái cứ viết thư làm quen, tỏ tình đều đều, anh ấy kể hết cho con nghe, nhưng con không ghen. Con hiểu tính anh Kiên lắm”, “Mà yêu nhau gần cả năm rồi con mới biết về gia đình anh ấy, anh ấy giấu con. Bố anh Kiên là chủ tịch tỉnh, mẹ anh ấy là giám đốc công ty xây dựng gì gì ấy. Có lần con đến nhà anh ấy thấy có thư gửi bố anh ấy, con mới biết đấy”, “Một mình anh Kiên sống trong một cái nhà bốn tầng ở Hà Nội đấy mẹ ạ, tối nào anh ấy cũng chờ con đi ăn, anh Kiên chiều con lắm”

Tôi luyên thuyên kể, cũng tự thấy ngạc nhiên với chính mình, vì bình thường tôi là đứa chẳng quen tâm sự với ai, đặc biệt là với những người trong gia đình, vậy mà hôm đấy, tôi cứ hớn hờ, tíu tít kể lể với mẹ về chuyện của chúng tôi, tất nhiên còn những cái riêng tư thì không thể kể được. Mẹ nghe tôi kể, mẹ chẳng nói gì nhiều, có lúc tôi thấy mẹ nhìn tôi thờ dài. Tôi như thấy được nỗi lo lắng trong đôi mắt mẹ. Nỗi lo của một người mẹ mẹ như đang nhìn thấy con mình bước chân vào những mảnh vỡ, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn. Mẹ lại thờ dài, buổi trưa mẹ không ngủ với tôi, mẹ đi về phòng, đóng cửa ngủ một mình. Tôi nằm trên giường, tôi nghĩ đến thái độ của mẹ, tôi vẫn thấy bình thản. Bất chợt tôi nhớ đến bố, bao lâu rồi bố chưa về thăm nhà nhỉ? Tôi thấy nhức đầu, tôi không muốn nghĩ đến bố nữa. Tôi lấy máy nhắn tin cho Kiên:

- Anh à em nhớ anh quá. Có khi nào rồi bỏ em không?

- Anh chẳng bao giờ có thể làm thế được. Anh không thể yêu em khác hơn bây giờ. Bây giờ cho đến mãi mãi...

Trong cái sim cũ ấy, tôi vẫn còn lưu giữ lại tin nhắn này của anh. Một buổi trưa mùa đông có chút nắng, tôi mở cửa sổ để ánh nắng chiếu vào sưởi ấm mình. Tôi miên man nhớ đến anh, để tự đưa mình vào giấc ngủ. Một năm chúng tôi yêu nhau thật ngọt ngào và trong sáng. Tôi cứ thế chìm dần vào giấc ngủ, trời lạnh, tôi vô thức kéo chăn lên cao, cái chăn bông dày sự làm tôi cảm thấy ấm áp quá, tựa hồ như đang ở suối nước nóng vậy. Hình như tôi đang mơ, tôi thấy có con đường nhỏ, trống vắng, có tiếng cười, bầu trời quen thuộc quá.” Tôi rất thích những buổi chiều thế này, con đường này, và An”.
Giương mặt cậu bé hiện ra, cậu bé cười, vẫn là gương mặt cậu bé năm xưa. Đã mấy năm trôi qua rồi, cậu ấy quên là tôi đã lớn lên rồi sao, tôi đã là cô nữ sinh mười bảy tuổi. Tôi bỗng thấy một nỗi sợ hãi vô hình. Tôi bỏ chạy về phía xa, con đường nhỏ không một bóng người, tôi tìm cánh đồng năm xưa để có thể trốn vào trong đó, nhưng chẳng thấy cánh đồng nào nữa cả, cậu bé ngày nào vẫn đuổi theo tôi, gương mặt cậu ta hiện lên bầu trời, tôi nhắm mắt, chạy lao về phía trước. Tôi bỗng rớt xuống một cái hố sâu... Tôi choáng tỉnh, mồ hôi túa ra trên trán. Chỉ là một giấc mơ. Tôi nhìn ra cửa sổ. Nắng đã tắt tự lúc nào. Tôi kéo chăn lên, hai hàng nước mắt chảy dài. Sau ngày cậu ấy mất, tôi chưa dám đến thăm mộ cậu ấy thêm một lần nào nữa. Tôi còn nợ điều gì chẳng? Tôi lấy máy nhắn tin cho Kiên:

- Anh xuống chờ em lên ngay đi. Em nhớ Hà Nội rồi, em nhớ anh rồi.

- Sao thế em? Cuối tuần mới về nhà, em tranh thủ ở nhà với mẹ thêm một chút nữa cho mẹ vui

- Em vừa nằm mơ. Một giấc mơ thật kỳ quái. Em sợ lắm. Anh đến mang em đi ngay đi

- Sao em cứ suốt ngày nằm mơ thấy mấy cái linh tinh buồn cười thế? Em đừng suy nghĩ gì nhiều chứ

- Không, em chẳng suy nghĩ gì cả. Em không còn thuộc về nơi đây nữa rồi

Tôi và anh ngày càng gần bó hơn. Tôi yêu anh như một người cần oxy để thở. Tôi đã quên mất sự tỉnh táo và lí trí của con bé khi xưa. Tôi đã luôn nhớ đến hình ảnh của bố để tự nhắc nhở mình, nhưng Kiên hoàn toàn khác với bố tôi, tôi đã từng nghĩ tôi may mắn trong chuyện tình cảm hơn mẹ, vì nếu bố tôi giống Kiên thì mẹ đã không khổ tâm như bây giờ. Ôi tuổi 17, tôi thật trẻ con và khờ khạo.

Tôi không bao giờ có thể quên được mối tình đầu của tôi đã kết thúc như thế nào. Tôi mãi mãi nhớ đến nó. Nhớ nỗi đau và hận, để tự tui thân cho chính mình. Bây giờ nhớ lại lòng tôi vẫn cuộn cuộn bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn. Sự căm hận, oán than, khinh bỉ, ghê tởm, đau đớn, tiếc nuối và tui than. Đã có những tháng ngày tôi sống chung với một mớ hỗn hợp của các thể loại cảm xúc như vậy. Vậy mà tôi vẫn sống, vẫn tồn tại cho đến bây giờ. Phải, đã có lúc tôi muốn chết. Bây giờ, sau bao nhiêu năm, bao nhiêu thăng trầm, lòng tôi đã tĩnh lại. Câu chuyện về đêm hôm đó chỉ là nửa phần oán trách, nửa phần tui hèn.

Đó là đêm mà chúng tôi đã gần gũi nhau. Đây không phải là đêm đầu tiên chúng tôi gần gũi như thế. Trong hơn một năm yêu nhau, đã có rất nhiều hoàn cảnh đưa đẩy để chúng tôi ở bên cạnh nhau. Anh sống một mình trong ngôi nhà riêng. Nhiều đêm như thế, tôi đến ngủ cùng anh. Chúng tôi nằm cùng giường, đắp cùng chăn, gối chung một cái gối dài. Chúng tôi nằm ôm nhau ngủ sau những nụ hôn rất dài. Kiên đã rất giữ gìn cho tôi, tôi xúc động vì điều đó. Kiên hay nói với tôi rằng:” Em biết không, khi em ngủ trông em như một thiên thần vậy. Và em thật trong sáng và thuần khiết. Anh không thể tưởng tượng được mình sẽ ra sao nếu sau này mỗi sáng thức dậy không còn thấy em nữa”. Anh ôm tôi vào lòng và hôn lên trán tôi thật lâu. Những buổi sáng, anh đánh thức tôi dậy, anh nhắc nhở tôi ra khỏi giường như một đứa trẻ. Anh mở cửa sổ, chỉ để chỉ tôi xem bình minh đẹp thế nào, đó là lúc bầu trời màu đỏ, rạng đông hiện lên, anh bảo cái màu đỏ này còn đẹp hơn rất nhiều lần màu đỏ của hoàng hôn. Anh bảo nó rạng rỡ và tươi sáng như tương lai của hai chúng tôi... như tương lai của hai chúng tôi...

Thế rồi một đêm tháng Hai, lạnh trời, sau một nụ hôn rất dài, tôi và anh nhìn nhau say đắm và nói những lời bang quơ, tôi hỏi anh:

- Anh có cảm giác bây giờ là mùa đông không?

- Sao em hỏi anh thế?

- Em đang nằm cùng anh trong chăn ấm, hơi thở anh ấm, vòng tay anh ấm, và cửa sổ đóng chặt. Em thấy ấm lắm, ấm hơn mức cần thiết để có thể cảm nhận được sự run rẩy của mùa đông. Anh có cảm thấy thiếu một chút gì đó không?

- Thiếu gì hả em?

- Thiếu hơi lạnh. Thiếu gió.

- Cung ơi, em lẳng mạn, đa cảm quá.

- Em muốn mở toang cửa sổ ra, để gió tràn vào, để mưa tràn vào, giá rét tràn vào đây, giữa anh và em, lúc đấy em mới thực sự cảm nhận được hơi ấm của anh.

- Em bị cảm lạnh thì sao?

Tôi nũng nịu như một đứa trẻ đòi quà, tôi biết anh sẽ không bao giờ từ chối tôi những lúc như thế:

- Chiều em đi anh, anh mở cửa sổ ra đi, tắt đèn ngủ đi anh. Anh không thấy ánh sáng đèn đường trên những khe cửa sổ sao? Em muốn

Anh lấy một ngón tay đặt lên môi tôi. Anh nhìn tôi âu yếm nồng nàn hơn bất cứ lúc nào. Hình như đó là lần cuối cùng tôi được chìm ngập trong ánh mắt anh như thế. Anh không nói thêm lời nào nữa. Anh lặng lẽ ra bước ra khỏi căn mở toang hai cánh cửa sổ và tắt đèn ngủ ngay trên đầu giường. Đúng như tôi nghĩ, ánh sáng từ ngọn đèn đường chiếu thẳng vào phòng, lay lắt trên giường, vào tận chỗ tôi nằm, nếu ánh đèn đó là ánh trăng thì thi vị biết bao. Kiên cột chặt hai bên rèm cửa, gió lộng, lạnh vô cùng, anh quay lại nhìn tôi, anh mỉm cười:

- Thế nào tiểu thư, em đã vừa lòng chưa?

- Anh lại đây với em.

Bỗng dưng trong tôi bộc phát một ý nghĩa điên rồ. Có lẽ tình yêu đang làm tôi nát vụn ra, chỉ để lại sự hoang dại. Bảo đó là một sự biện hộ cũng được. Nhưng giây phút đó, tôi chỉ hành động theo bản năng. Anh đến bên và ôm tôi vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc tôi:

- Để anh ôm em cho đỡ lạnh

Tôi đẩy nhẹ tay anh ra khỏi người, rồi lấy gối đè lên mặt anh. Tôi bước ra khỏi căn. Tôi bảo Kiên: “Anh cứ giữ chặt gối trên mặt thế nhé”. Kiên có lẽ ko hiểu gì, nhưng anh vẫn lấy tay giữ gối trên mặt. Tôi mỉm cười và bước đến cửa sổ. Tôi nhìn ra bên ngoài và đứng đó một lúc, tôi hít những hơi thật mạnh, để mặc hơi lạnh tràn vào người. Tôi đang cần lấy dũng khí để làm một chuyện. Rồi như một luồng điện chạy qua người. Tôi cởi bỏ chiếc váy ngủ màu trắng. Gió lạnh làm tôi rùng mình, nhưng sự lẳng mạn và hồi hộp khiến tôi rạo rực hơn. Tôi bước đến bên giường, chui vào căn một cách nhẹ nhàng. Kiên dường như có vẻ im lặng hơn, mặc dù từ nãy đến giờ anh vẫn không nói một lời nào, và hai tay vẫn giữ chiếc gối trên mặt. Có lẽ anh vẫn chưa biết gì đến sự điên cuồng của tôi lúc này. Tôi muốn nói bằng cái thanh âm lạnh như gió nhanh như gió:

- Em lạnh!

Kiên vẫn không nói gì, anh cũng không bỏ gối ra quay lại ôm tôi, hoặc chỉ để nhìn tôi. Không thể đoán được suy nghĩ gì trong đầu anh lúc này, một chút bối rối, một chút xấu hổ và tự ái. Tôi kéo chăn lên cao, và lại nói bằng cái thanh âm lúc này

- Chúc anh ngủ ngon!

Tôi quay hẳn người ra bên ngoài, và giả vờ nhắm mắt lại. Thực sự tôi rất bối rối, tôi không hiểu anh đang suy nghĩ gì. Phải chăng tôi đang phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Mặc dù diễn biến hôm đó xảy ra ngược lại vs sự lo lắng ngốc nghếch của tôi. Nhưng đúng là tôi đã sai lầm, thực sự sai lầm, sự sai lầm của một con bé 17 tuổi thiếu kinh nghiệm với đời với người.

Năm phút sau khi tôi tò về hờn dỗi. Anh quay người lại, anh cũng chẳng nói gì, một lúc lâu như thế, Có vẻ như anh đang nhìn tôi, tôi có thể cảm nhận được sự thay đổi trong từng động tác của anh. Xung quanh chúng tôi, mọi thứ đều im lặng, mùa đông vốn đã im lặng, và đêm của nó lại càng im lặng hơn, chỉ có tiếng gió rít, tiếng lá cây xào xạc bên ngoài, thì thoảng lảng, tôi nghe thấy tiếng xe máy lướt ngang qua. Sự im lặng và những tiếng lao xao của đêm đông càng khiến tôi ngượng ngùng hơn. Nhưng Kiên rất biết cách để tiếp tục như thế nào. Bàn tay lạnh ngắt của anh bỗng chợt đụng đến tôi và ôm trọn tôi vào lòng. Bàn tay anh tiếp tục vuốt dọc thân hình tôi, anh ôm lấy khuôn mặt tôi, và nhìn với một ánh mắt đầy sự xúc động, anh đảm say cơ thể tôi qua đôi bàn tay. Ánh mắt của anh khiến tôi cảm thấy an tâm hơn, ánh mắt ấy cho phép tôi nghĩ là mình đẹp. Tôi quá chủ quan và tự tin.

Kiên hôn tôi rất dài, nồng nàn và mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào. Từ nụ hôn của Kiên, tôi biết mình nên chuẩn bị tinh thần vào thời khắc quan trọng này, tôi chẳng biết gì, chỉ biết về lý thuyết, đa số chung thì lần đầu của người con gái sẽ rất đau đớn và chảy máu. Kiên bắt đầu luồn người xuống dưới chăn, lặng lẽ cởi bỏ quần áo và mọi động tác của anh sau đó có vẻ như rất thành thạo. Trong khi cảm giác sung sướng đang xâm chiếm, tôi đã chợt dạ hoài nghi rằng, sự thật có đúng là anh chưa từng làm tình với bất cứ người con gái nào trước đó, như anh đã từng nói với tôi không. Kinh nghiệm chỉ thực sự có được khi bản thân từng trải qua. Nhưng kệ thôi, nếu có thể thật, thì nó cũng chỉ là quá khứ. Hiện tại ngay lúc này, tôi đang rất hạnh phúc, sung sướng và đam mê. Hơn nữa, Kiên là một anh chàng quá tuyệt vời, anh lại rất yêu tôi.

Tôi thật sự lo sợ và co cứng cả người lại khi Kiên chuẩn bị tiến sâu vào trong tôi. Tiếng gió bên ngoài cửa sổ lại rít lên như thể đang giận dữ điều gì. Tôi cựa quậy không yên, anh nhìn tôi âu yếm như muốn trấn an, hai bàn tay tiếp tục vuốt ve cả cơ thể, và nhưn người mạnh hơn từng chút một. Tôi nhắm mắt, hít thở sâu khí lạnh của đất trời tràn vào, đèn đường vẫn sáng, chiếu vào lay lắt. Tôi nghĩ rằng, tôi cần môi đến bật cả máu, tôi quay mặt q lại hai bên liên tục, tôi ưỡn người lên để thoát khỏi truy đuổi của anh nhưng không được, nỏ hôi bắt đầu tủa ra, một sự khó chịu xen lẫn đau đớn xâm chiếm cả cơ thể, cả khối óc của tôi. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi phải chịu một sự đau đớn trên da thịt đến vậy. Những bông hoa của tuổi thơ đã hoàn toàn vỡ tan vào giây phút ấy. Kiên ra sức vuốt ve, nhưng sự vuốt ve càng làm tôi thêm phần khó chịu, tôi chẳng thiết tha hay còn tâm trí nhìn anh lúc này, chỉ muốn chuyện này kết thúc một cách nhanh chóng, tôi lấy gối, cắn thật chặt, hy vọng chống chọi lại được với sự khó chịu và đau đớn này. Rồi bỗng dưng như một người bị ngã, đập đầu xuống đất rất mạnh, tôi đau đớn đến độ choáng váng không còn cảm giác gì khi Kiên nhưn người ền, hai tay ôm chặt cứng lấy hai bên hông tôi và đẩy tôi một lực rất mạnh vào tận sâu bên trong. Thậm chí không còn một khe hở nhỏ. Tôi bỗng thấy anh khựng lại, anh đưa mắt

lên nhìn tôi, một ánh mắt rất khác, như là anh đang khám phá hay hoang mang, tôi không rõ, chỉ thoáng qua thôi, rồi anh mỉm cười, tôi thờ hỏn hển và ánh mắt vô cảm đi đôi chút. Lúc này sự đưa đẩy của anh có vẻ nhịp nhàng hơn, tôi đã bắt đầu quen với sự đau đớn, hay nói đúng hơn nó là một sự tê tái, một sự tê tái mơ hồ giữa đau đớn và sung sướng. Được một lúc như thế, sự đau đớn không còn, cảm giác mê mễ hiện lên rõ hơn, tôi dang rộng hai chân, tay tôi ghì vào tấm lưng cũng đã lấm tấm mồ hôi của anh, tôi vò tóc anh, cổ họng tôi khô đắng lại, tôi rên những tiếng rất nhỏ, và chẳng thể nghĩ được gì. Nom tôi như một người đã bị trúng đạn của ái dục. Cả thân hình anh và tôi như được sưởi nóng lên mà không cần bất cứ dụng cụ nào giữa cái giá lạnh của mùa đông, chỉ có xác thịt với nhau. Làm tình trong mùa đông thật sự rất thú vị, đây là điều đầu tiên tôi biết được. Tuổi 17, tôi hạnh phúc vô vàn trong cái thời khắc đó, chỉ vì người đang ở phía trên tôi là Kiên, chỉ vì người tôi đã trao tất cả sự trinh trắng và đức hạnh là Kiên, chứ không phải một ai khác. Kiên nhịp người đưa ra đẩy vào càng lúc càng mạnh, cả người tôi rung chuyển theo anh, rồi bỗng dừng đôi mắt anh nhìn tôi chăm chăm, rồi gương mặt anh tê dại ngơ ngếch hẳn đi, bắt đầu từ giây phút ấy tôi không hề thích nhìn về mặt của người con trai khi sắp đạt được sự thỏa mãn. Anh kêu lên một tiếng rất dài, như thể tiếng kêu của con thú gọi bầy, tôi cũng bị kích thích đôi chút, ngay lập tức tôi cảm nhận rõ sự thông thoáng phía dưới mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Khóc Ở Kuala Lumpur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thời niên thiếu, con gái, kể cả con trai nữa, đều nghĩ quan hệ tình dục là một chuyện rất hệ trọng và thường đặt ra những quy tắc cho nó. Cũng tốt nhưng thực sự điều đó rất buồn cười và chẳng có ý nghĩa gì cả. Đối với tôi quan hệ tình dục cũng như một sự phù du.

- Cái gì đây anh?- tôi nhìn thứ đang dính đầy trên đùi mình và hỏi

Kiên nằm ngửa ra giường, mắt nhìn lên trần nhà vô cảm, vẫn còn thờ mạnh và liên tục. Anh nói mà chẳng buồn quay lại nhìn tôi.

- Em còn giả vờ

- Giả vờ gì? Anh làm sao đấy, lần đầu tiên em thấy, làm sao em biết được

- Thật à?

- Thế anh nghĩ em giả vờ hỏi thật đấy à? – Tôi lại nói với cái giọng hơi hờn dỗi

- Không có gì. Tình trùng thôi

Kiên trả lời nhát gừng, có lẽ do mệt, hoặc do Kiên đang nghĩ gì đó, tôi không biết. Nhưng dù sao, Kiên cũng nên tự hào vì đêm nay tôi đã thực sự thuộc về anh, là của anh. Tôi ngồi dậy, bước vội vào nhà tắm, kì cọ, rửa thật sạch từ trên người xuống. Tôi cầm một cái khăn ướt, một cái khăn khô lau sạch trên giường, và phát hiện ra mình không hề bị ra một chút máu nào như vẫn nghĩ. Tôi thở phào, tôi rất sợ phải nhìn thấy cảnh máu me. Kiên nhìn tôi hỏi:

- Em lau gì thế?

- Anh không thấy sao?

- Sao em có vẻ sợ thế?

- Em thấy bản thôi! – Tôi nhăn mũi

Kiên thờ dài không nói gì thêm nữa. Anh đóng lại hai cánh cửa sổ, và kéo kín rèm lại. Tôi với tay bật cái đèn ngủ lên, hỏi anh:

- Sao anh đóng lại làm gì?

- Lạnh thế đủ rồi. Em muốn chết giữa thiên thiên thế này sao?- Kiên trả lời, vẫn còn khóa thân trước mặt tôi, một thân hình lí tưởng. Nhưng giọng anh bỗng trở nên lạnh hơn cả gió đông

Tôi bực mình:

- Anh làm như chết dễ lắm đấy. Anh cứ thế này bước ra ngoài đường xem có chết được không?

- Anh có nghe nhầm không?

- Nghe nhầm điều gì?

- Em bắt đầu nói với anh cái kiểu này từ khi nào vậy?

- Mới tức thì đây thôi. Em đang nói chuyện theo cách của anh mà

- Em thật trẻ con

Kiên nói rồi bước về phía cửa nhà tắm.

Tôi càng thêm bực mình. Tôi không hiểu gì về sự thay đổi của anh lúc này. Tôi mở toang hai cánh cửa sổ khiến chúng đập mạnh vào hai bên tường, gió hất tung hai bên rèm cửa. Tôi nói với anh với giọng gay gắt hơn:

- Anh nghĩ em muốn nói chuyện giống cái giọng điệu của anh như lúc này lắm đấy à? Có gì thì a cứ nói thẳng ra xem nào. Em chẳng phải thánh để có thể hiểu được anh nghĩ gì.

- Anh chẳng nghĩ gì cả. Có gì mà e cứ phải giật mình như thế?

- Giật mình à? Anh đang nói cái gì vậy? Chính anh đang làm em cảm thấy buồn cười vì sự khó hiểu của anh đấy

- Thôi, em chẳng cần hiểu đâu. Anh mệt rồi, để anh tắm rửa rồi còn ngủ- Kiên quay ngoắt người, đi thẳng vào nhà tắm

Tôi bực bội bước lên giường trùm kín chăn. Mọi diễn biến tự nhiên xảy ra hết sức đột ngột và bất ngờ. Đây là cuộc đối thoại chua chát với gay gắt nhất của chúng tôi từ khi yêu nhau đến giờ. Tôi cố nghĩ xem mình sai ở đâu? Nhưng tôi không phát hiện ra cái lỗi nào của mình trong đêm nay cả. Tôi đã mong chờ và đã nghĩ cái giây phút này phải khác. Đáng lẽ là cả tôi và Kiên phải cảm thấy hạnh phúc và yêu nhau lắm chứ. Đáng lẽ Kiên phải chiều chuộng tôi hơn chứ. Kiên lúc đó thật khó hiểu. Nhưng... Kiên thật sự thế nào? Bỗng dưng giờ phút này tôi thấy hoang mang quá. Tôi chợt nghĩ theo một chiều hướng rất xấu. Có phải Kiên nghĩ tôi trao thân cho anh ta một cách dễ dàng quá? Hay là anh đã khinh thường tôi rồi? Hay anh thực chất là một tên Sờ Khanh? Nghĩ linh tính một hồi, tôi không tìm ra được câu trả lời thích đáng. Kiên hiểu rất rõ tình cảm của tôi đối với anh thế nào, Kiên hiểu rất rõ con người tôi, và Kiên cũng không phải loại người như vậy, mà nếu có thể thì anh ta phải đồng kịch cho qua trọn đêm nay chứ. Vậy thì có lý do gì khiến Kiên đột ngột thay đổi thái độ với tôi như vậy? Một thái độ mà tôi đã nghĩ không thể nào tồn tại trong bản chất và tình yêu của anh dành cho tôi.

Kiên từ nhà tắm bước ra, trên người còn đọng rất nhiều giọt nước chảy dài, dường như anh hơi run lên trong giá lạnh. Tôi nhìn anh chăm chăm, bằng con mắt suy đoán và một chút lo sợ, lo sợ vì tôi sẽ vấp phải một sự thất vọng và thất bại ê chề nào đó. Kiên nhìn tôi, vẻ hơi hờ hững và hỏi tôi, cũng bằng cái giọng thờ ơ như vậy:

- Em nhìn gì anh mà kĩ thế?

Tôi không trả lời.

Kiên lật cái chăn bông to sụ lên, chui vào nằm, quay người ngược lại phía tôi, hành động nào cũng rất dứt khoát, dường như anh không để ý đến thái độ của tôi lúc ấy. Tôi ngồi bật dậy, lưng dựa vào thành giường. Tôi lay nhẹ người anh

- Em chưa ngủ à?

- Em muốn nói chuyện với anh

- Nói chuyện gì nữa em? Anh đang lạnh và mệt lắm. Để mai đi. Giờ anh ngủ luôn đây.

Tôi không nói gì thêm nữa, Tôi vẫn ngồi im lặng như thế một lúc rất lâu trong bóng tối, hai cánh cửa vẫn mở toang từ nãy giờ. Gió vẫn gió. Lạnh vẫn lạnh. Tôi nghe đêm trầm buồn hơn. Nửa phần thân dưới rất ấm, vì hai chân tôi nằm gọn trong chăn. Nửa phần thân trên lại rất lạnh. Lạc lõng giữa đêm, giữa mùa, giữa hai con người với nhau. Tôi đã không còn buồn nhiều vì thái độ vừa rồi của Kiên. Nhưng bất giác, tôi thấy mình như một con chim lạc loài, đi tìm sự thích thú của mùa đông, nhưng chẳng có gì trọn vẹn và hoàn hảo cả. Mảnh vỡ nào cũng rất đau đớn và quá đối xót xa

Kiên đã đi từ lúc nào không biết. Tám giờ sáng tôi dậy đã không còn thấy anh nữa. Không một tin nhắn. Không một lời để lại. Cứ như thế kéo dài suốt cả ngày hôm ấy. Kéo dài đến tận 7 ngày sau. Mọi sự liên lạc của tôi đều không thành. Tôi như một con cừu non bơ vơ ngác chẳng thể hiểu nổi một điều gì.

Ngày thứ tám, Kiên xuất hiện, rất đột ngột, trong lúc tôi đang co ro ngồi trên bàn học. Anh nhìn tôi, nửa phần lạnh nhạt, nửa phần quan tâm. Tôi thì khác, nửa phần hờ hững, nửa phần oán trách.

- Anh còn nhớ đường đến đây cơ à?- Tôi hỏi

- Có thể là lần cuối cùng, sau này thì có thể anh sẽ quên thật

Tôi nhìn anh với sự tức giận, và thách thức. Tôi đã nghĩ là anh ta sẽ đến đây với sự thành khẩn và sẽ van xin tôi cơ đấy.

- Thế lý do của lần cuối cùng này là gì vậy? Nếu không có gì hơn ngoài cái vẻ đều giả của anh lúc này, thì anh đi cho. Em cũng chẳng tha thiết gì với lần đầu hay lần cuối của anh đâu.

- Em đừng nói cái kiểu đấy, không hợp với một người tình tế như em đâu, tiểu thư ạ. Anh đến đây chỉ muốn gặp em để nói chuyện cho rõ ràng. Có khi nào thì cũng có kết thúc. Mọi cái nên rõ ràng và chân thật thì sẽ tốt hơn

- Haha, anh nói hay đấy, đó là lý thuyết được dựng lên sau khi đã “quan hệ” được với người yêu của mình à? Anh mất tích trong vòng bảy ngày rồi bảy

giờ đến đây để nói kết thúc cho rõ ràng. Thật là hay quá, không còn gì hoàn hảo hơn. À em quên con người anh cái gì cũng hoàn hảo thế nên em mới bị lừa một cách dễ dàng như thế. Làm sao mà ngờ được, đến cả sự đều già của anh cũng rất hoàn hảo- Tôi nói và cười khinh bỉ

Kiên cảm cả lọ thủy tinh đựng đầy những ngôi sao do chính tay anh gấp tặng tôi và ném mạnh xuống sàn nhà lạnh buốt. Lọ thủy tinh hình hai người ôm trái tim vỡ tan tành, vỡ cả cái tên Việt An- Mạnh Kiên mà tôi đã khắc lên đó. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng anh âm ỉ như thế với tôi

- Nghe đây, em chẳng có tư cách gì để dùng những lời lẽ cay độc này để nói với anh. Và nên nhớ, người bị lừa là anh, chứ không phải em. Đừng nói cái kiểu như mình là người bị hại vậy. Đây cũng là lí do anh đến gặp em để cho mọi chuyện rõ ràng

- Anh đang nói cái gì? Anh bị lừa cái gì?

- Em không biết anh nói cái gì thật à

- Có cái gì thì anh nói toạc ra đi, đừng có đánh đố nhau như thế

Kiên im lặng một lúc, trong khi tôi vẫn đang nhìn anh chằm chằm. Giọng nói của anh bỗng chùng xuống hẳn:

- Có phải em đã từng ngủ với người khác trước khi quen anh, đúng không?

Tôi đứng trân trối nhìn anh, thấy hài hước và nực cười cho câu hỏi:

- Này anh, anh vừa hỏi cái gì vậy?

- Anh hỏi có phải em đã từng ngủ với người khác trước khi quen anh, đúng không?- Kiên lặp lại từng chữ một một cách rành rọt

- Này anh...

- Thật sự, anh không nghĩ đêm hôm đấy là lần đầu tiên của em, anh không cảm nhận được như vậy. Cả anh và em đều không gặp một chút khó khăn nào, em biết rồi đấy..ừm..ý anh là...một người con gái trong lần đầu tiên không thể làm trọn vẹn như thế được...anh muốn nói là...thật sự em đã không đau đớn như e đã tỏ ra như thế, và em cũng không bị ra máu, dù chỉ là một chút

Kiên ngắt lời và nói một cách đứt đoạn

Tôi như chết điếng sau toàn bộ những gì anh nói ra. Đến bây giờ tôi không biết phải tả làm sao để có thể nói hết được cảm giác của tôi lúc ấy. Tôi đã không thể nói được một lời nào. Tôi mở to mắt nhìn Kiên. Anh ta là con người tôi yêu, đã kính trọng và cảm phục hơn một năm nay đây sao? Thời gian không phải là dài nhưng cũng chẳng quá là ngắn để hiểu một con người, một con người mà tôi đã trao toàn bộ tình yêu, niềm tin và hi vọng. Tất cả những mất mát tủi hờn những góc khuất trong tâm hồn tôi, tôi trao hết cho anh, tôi chẳng giữ lại gì cả, đến một chút tâm tư nhỏ cần cho riêng mình lúc đó tôi cũng chẳng giữ lại để làm vốn. Ở tuổi 17, tôi đã chọn anh, đã yêu và tin anh đến thế. Một người con trai đỉnh đặc và bản lĩnh như thế làm sao có thể nói ra được những lời như thế với chính người con gái mà anh ta yêu chứ? Đây là lí do cho sự thay đổi thái độ của anh đối với tôi ngay sau đêm hôm ấy sao? À mà không, chính xác hơn là ngay sau khi chúng tôi đã quan hệ xong lần đầu tiên. Tôi không thể ngờ được rằng, chính sự táo bạo và nhiệt huyết của tôi với anh, cuối cùng lại làm anh quay sang phản bội tôi như thế. Kiên không hiểu là tôi đã run rẩy như thế nào khi quyết định như vậy sao? Anh ta không biết tôi đã đau đớn đến mức khóc thét lên được sao? Vậy mà anh ra có thể thốt ra những lời đó. Hơn một năm qua, anh yêu tôi vì cái gì vậy? Máu à? Máu quan trọng đến thế cơ à? Làm sao tôi có thể biết được vì sao tôi không ra một chút máu nào chứ?

Tôi thẳng tay tát Kiên trước khi anh ta định nói thêm một câu gì đấy. Có lẽ từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Kiên bị ăn một cái tát đau như vậy. Khuôn mặt anh ửng đỏ, một bên má hình như có hằn lên dấu tay tôi. Nhưng có là gì chứ, sự đau đớn này làm sao bằng được sự đau đớn về thể xác tôi đã trải qua đêm đầu tiên với a và cái sự đau đớn mà giờ đây anh bảo là.” Thật sự em đã không đau đớn như em đã tỏ ra như thế..”. Làm sao nó có thể so sánh được với nỗi đau khổ mà tôi đang chịu đựng lúc này, một nỗi đau khổ như lửa thiêu trong lòng, như dao găm vào tim, như hàng ngàn con côn trùng đang bò trên người tôi. Tôi gào lên trong tủi hờn và giận dữ:

- Anh là đồ hèn mạt và khốn nạn. Anh cút về ngay, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa

- Em bình tĩnh đi. Anh hiểu là em đang tức giận thế nào. Anh cũng hiểu tình cảm của em đối với anh thế nào. Anh cũng đã rất chân thành với em. Nhưng anh không chấp nhận được sự giả dối

- Dù rồi đấy. Hóa ra anh cũng chỉ là một thằng tầm thường, ích kỉ hèn hạ và khốn nạn thôi. Cũng may là anh sớm bộc lộ bản chất của mình, mặc dù tôi đã sai lầm khi trao thân cho cái loại ghê tởm như anh. Có lẽ tôi nên ăn mừng vì đã không ra một hai giọt máu nào để thỏa mãn cái thú sĩ diễn hèn mọn của anh. Nếu anh còn chút tự trọng nào thì bước ra khỏi nhà tôi ngay bây giờ và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Giương mặt của anh và tất cả những gì đã in dấu của anh đều làm tôi thấy ghê tởm

Bây giờ thêm một cái tát nữa, nhưng là cái tát dành cho tôi

- Dù rồi đấy, không cần phải xúc phạm nhau thêm làm gì nữa. Anh không muốn tiếp tục tranh cãi với em. Anh đã hi vọng ở em sự thành khẩn nào đó, nhưng thôi, bây giờ cũng chẳng ích gì. Chúng ta kết thúc mối quan hệ ở đây, và anh nghĩ cả anh và em đừng quá nặng nề và căng thẳng với nhau thế này, cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Hy vọng là từ bây giờ em sẽ biết cách sống và cách chăm sóc bản thân mình hơn..

- Anh...

Tôi ghen lời không thể nói nổi được một câu nào.

Trước khi bước ra cửa, anh con quay đầu nói 2 từ: “Chào em” với tôi. Tôi không bao giờ có thể quên được cái ngữ điệu đó của anh. Sau này, hễ có chàng trai nào đó vô tình nói “chào em” với tôi, tôi lại giật nảy mình với thấy rợn người

Anh đi rồi, tôi gục xuống dưới sàn nhà lạnh buốt. Tôi âm ức đến độ không nói được thành lời. Tôi khóc trong thâm tâm. Cả người tôi, cả trí óc tôi, như bị hàng ngàn mũi kim đâm. Sao tôi ngây ngô, tôi tội nghiệp đến thế. Tôi nằm co ro, cong người lại dưới sàn nhà lạnh buốt, không chần không gối như thế cả mắt tiếng đồng hồ. Tôi cứ khóc, khóc như thể chưa được khóc bao giờ, tôi lại nghĩ, lại oán hận rồi lại thiếp đi, rồi lại tỉnh dậy, lại khóc... Ôi, con cừu non bé bỏng, đôi mắt mãi mãi ngơ ngác, không thể hiểu nổi một điều gì

Cũng có lúc tôi muốn gặp Kiên và nói ra tất cả, nhưng xét cho cùng, cũng chẳng để làm gì, anh ta thật tâm thương. Tôi đã nghĩ, nếu cái đêm định mệnh ấy, tôi ra một, hai giọt máu thì có khi bây giờ vẫn hạnh phúc lắm, yêu nhau say đắm lắm. Tôi thấy nực cười quá đôi, anh ta còn đề cao một vài giọt máu trinh hơn cả bạn gái của anh ta nữa. Sống với một kiểu người đàn ông như thế không sớm thì muộn cũng chuốc lấy những đau khổ. Thế nên tôi đã từ bỏ hẳn những mơ hồ linh tính về Kiên. Nhưng, dẫu vậy, nó cũng chẳng dễ dàng một chút nào. Cũng nhiều lúc tôi đau đớn dằn vặt khi vô tình phải nhớ lại hình ảnh và kỉ niệm với Kiên, ít nhiều tôi đã từng yêu anh ta như máu thịt của mình, ít nhiều tôi đã từng dựa hoàn toàn vào anh ta mà sống. Kết thúc đầy oan trái, tôi học cách chấp nhận nó như một phần cuộc sống, nhưng không ai hiểu được có những lúc tôi tủi hờn đến thế nào. Không ai biết được hình dạng những giọt nước mắt của tôi ra sao.

Tôi còn nhớ, sau khi mọi chuyện xảy ra và kết thúc, có những ngày cuối tuần tôi phóng xe ra ngoại ô. Ngoại ô khi xưa của tôi như xa mà gần, cũ mà mới, lòng tôi càng nặng trĩu. Buổi trưa ngồi ăn cơm với mẹ, vô tình mẹ tôi cứ hỏi đến Kiên, tôi không kìm lòng được, khóc nức nở, và bảo: “Anh ấy ác lắm, mẹ ơi”. Tôi chẳng biết lúc đấy mẹ tôi hiểu được đến đâu, mẹ nhìn tôi rất lâu, rồi lại thờ dãi, mẹ chỉ nói đúng một câu: “Con còn trẻ, những việc thế này rồi sẽ trôi qua thôi. Cuộc đời còn rất dài, đừng quá đặt nặng một vấn đề nào đó, con sẽ không có sức đâu.”

Tôi ngồi thút thít khóc, và chẳng nói được gì hơn với mẹ, tôi cũng chẳng quan tâm mẹ nghĩ gì về mình lúc này nữa. Có lẽ từ lúc xảy ra việc đến giờ, tôi thấy cô đơn, chẳng có một ai bên cạnh, nhiều đêm nằm khóc chỉ muốn có một ai đó ôm mình thật chặt, thật chặt, nếu không tôi sẽ tan chảy mất. Có thể vì thế, nên khi gặp mẹ tôi đã không kìm lòng được

Một buổi trưa tháng Tư. Trong căn phòng của tôi, trong giấc mơ của tôi, cậu bé bỗng nhiên trở về, không quên mang theo một câu nói quen thuộc “Tôi thích những buổi chiều thế này, con đường này, và An.” Cậu ta chỉ mang theo một nắm cỏ dại, trao vào tay tôi và cười rất vô tư. Rồi cậu bé bỏ chạy, vừa chạy vừa quay đầu lại cười với tôi. Tôi nhìn nắm cỏ dại trên tay, chạy đuổi theo cậu bé để trả lại, nhưng cậu ấy cứ nhạt dần, khuất dần, chẳng còn gì nữa. Tôi cứ chạy theo rồi bị rớt xuống một cái hố rất sâu... Tôi choáng tỉnh, mồ hôi túa ra đầm đìa. Nắm cỏ dại làm tôi nhớ đến hình ảnh bàn chân người con trai trong giấc mơ ngày mà Kiên đã gọi nhầm vào số máy của tôi. Tôi rùng mình sợ hãi, tôi nhìn ra xung quanh, mọi thứ bỗng trở nên mơ hồ, trở nên rộng lớn vô cùng. Nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra, tôi ôm gối ngồi khóc không ra một tiếng, bên cạnh phòng tôi, mẹ hình như vẫn đóng cửa phòng im ắng. Tuổi 17, tôi tự thấy thương mình.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tôi cũng nguôi ngoai dần, thi thoảng một, hai kí ức vẫn về làm tôi nhức nhối, rồi lại tan biến đi. Tôi cũng có quen thêm một hai chàng trai sau đó, nhưng cũng nhạt nhẽo lắm, không tiến tới tình yêu, chỉ dờ dờ ương ương, mặc dù người ta rất chân thành, nhưng tôi nhận ra hình như tôi chỉ đang cố gắng để quên đi hình ảnh của Kiên, dù sao thời gian cũng chưa được bao.

.....

Bạn đang đọc truyện *Không Khóc Ở Kuala Lumpur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chỉ khổ thân những chàng trai quá si tình. Có anh chàng tồi nào cũng đến trước khu tập thể tôi sống, đứng đó, hai, ba tiếng đồng hồ, chỉ để nhìn lên căn hộ của tôi và chờ đợi tôi xuống. Có chàng thì tuần nào cũng mang đến một bó hồng cho tôi. Có chàng thì lúc nào cũng mua đồ ăn đến. Bây giờ nhớ lại, tự dưng tôi lại mỉm cười một mình, những chàng trai ngày ấy, giờ còn nhớ hay đã lãng quên tôi? Như tôi đã quên mất họ trong cuộc sống đời thường của mình. Tất cả cũng chỉ còn là phù du.

Thi xong đại học, trong lúc chờ kết quả, tôi xin vào làm nhân viên bán hàng cho quầy trang sức, vàng bạc đá quý cho một trung tâm thương mại. Có một ngày đang làm việc, Kiên gọi điện hẹn gặp tôi. Cũng hơn một năm rồi, bỗng dưng thấy số điện thoại của anh ta, và nghe lại giọng nói rất trầm, rất ấm, lòng tôi chợt dâng trào một nỗi xót xa lớn. Tôi hẹn anh ở trước cửa trung tâm. Hôm ấy rất mát trời, gió mạnh nhưng lại không mưa nổi một giọt nào. Giữa tháng bảy, trời rất hay có mưa. Tôi bước ra ngoài, Kiên đã đứng đấy từ lúc nào. Chúng tôi đứng nhìn nhau một lúc như thế, Kiên có vẻ béo lên, tóc dài hơn, ngày xưa yêu nhau, mỗi lần tóc anh dài ra tôi lại giục anh đi cắt tóc. Anh nhìn tôi với ánh mắt có vẻ buồn:

- Em khỏe không?

- Tốt lắm!

- Em vừa thi xong đúng không? Em làm bài có được không?

- Cũng bình thường!

- Lâu lắm rồi mới gặp lại em...

- Anh Kiên này, anh đến gặp em có việc gì muốn nói không? Nếu không có gì thì em vào làm việc tiếp đây

- Chắc em vẫn còn hận anh lắm

- Đó không phải là vấn đề của anh. Em và anh đã chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa. Em không hiểu anh đến tìm em để làm gì. Em thực sự không muốn dính dáng gì đến anh nữa

- Anh thật sự... cũng chẳng vui về gì như em nghĩ

- Thế à? Hay nhì. Em chẳng mất thời gian nghĩ gì về anh đâu. Sau những gì anh gây ra, em ngộ ra rất nhiều điều, và sống một cuộc sống rất thoải mái. Nên tốt nhất là anh đừng tìm đến, đừng làm cuộc sống của em phải xáo trộn vì anh thêm một lần nào nữa

Tôi lạnh lung và gay gắt

- Sự hận thù trong em vẫn còn lớn thế sao? - Kiên hỏi

Tôi không trả lời, ngoảnh đầu bước vào trong. Kiên chạy theo giữ lấy tay tôi, tôi thấy mắt anh ướt ướt:

- An! Anh thật sự rất nhớ em. Rất nhiều đêm anh ngủ và mơ thấy em, có thể anh đã sai vì rồi bỏ em như thế. Nhưng một điều anh biết chắc chắn rằng anh đã rất yêu em, và anh nhớ em vô cùng. Anh tìm gặp em thế nào cũng chỉ được trông thấy em và nghe lại giọng nói của em thôi

- Anh nói những điều này bây giờ có nghĩa lí gì nữa. Nếu anh là người biết suy nghĩ thì hãy tự thay đổi bản thân và sống cho tốt vào. Đừng để thêm một cô gái nào phải giống như tôi ngày đó nữa

- Anh... thật ra đã có nhiều lúc, như lúc này, anh nghĩ, chỉ cần chúng ta còn yêu nhau, anh thật sự... muốn... làm lại từ đầu với em, và quên đi tất cả.

- Anh có thể quên, nhưng tôi thì không bao giờ. Đã có những lúc, tôi ao ước rằng giá mà anh biết, anh hiểu được những gì đau đớn tôi đã phải gồng mình chịu đựng do anh gây ra. Nhưng thật sự bây giờ, tất cả chẳng còn ý nghĩa gì, tôi cảm thấy may mắn vì sớm nhận ra bộ mặt thật của anh. Giờ đây, cuộc sống của tôi rất bình yên, tôi xin anh đừng làm phiền tôi nữa. Đối với tôi, anh thật sự đã chết rồi.

- Anh... xin lỗi!

- Chắc là anh cũng đã có người yêu mới rồi?

- Ừ!

- Anh đã ngủ với cô ta rồi chứ?

- Ừ!

- Chắc là cô ta... có ra máu?

- Ừ!

Tôi không nói thêm gì nữa. Tôi bước chân quay vào một cách dứt khoát, hai hàng nước mắt chảy dài, nhưng Kiên sẽ không thấy được những giọt nước mắt của tôi. Tôi mơ hồ nhận ra rằng, hình như Kiên chỉ một lần duy nhất nhìn thấy tôi khóc vì hạnh phúc và vui mắt vào chiếc áo ấm của anh, còn lại, những giọt nước mắt từ những nỗi đau khổ mà anh gây ra cho tôi, dường như chưa bao giờ anh biết đến. Nghe thật xót xa. Tôi chẳng thể nào tha thứ dc cho anh. Đã quá muộn và quá xa rồi.

Kiên vẫn đứng đấy, giữa một chiều tháng Bảy lộng gió, bầu trời màu xám đen, và không thể mưa nổi một giọt nào. Tôi có cảm giác anh cứ đứng như thế nhìn tôi bước đi. Tôi không biết liệu Kiên có khóc không? Đã bao giờ anh rơi một giọt nước mắt nào khi nghĩ đến tôi chưa, như có những đêm dài, đêm trắng tôi nằm khóc vì nhớ đến anh, và cả những nỗi đau đớn của tôi nữa.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp lại Kiên.

Mối tình đầu của tôi. Dẫu rằng nó đã không diễn ra như tôi mong đợi.

Giờ đây tôi nhận ra mình ko hối tiếc một điều gì.

...dù con người đã thay đổi thế nào...

...dù cuộc sống đang thay đổi ra sao...

...ký ức đã tồn tại, và ký ức là sự thật...

...tôi chỉ muốn giữ lại những kỷ ức đẹp, dẫu ngọt ngào mà man trá...

...chẳng muốn giữ lại gì nữa cả, những nỗi buồn của tôi...

Bạn đang đọc truyện *Không Khóc Ở Kuala Lumpur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Khoa Quốc Tế

Tôi thi trượt vào Khoa Kinh tế của Đại học Quốc gia. Mặc dù điểm thi của tôi không hề tồi chút nào nhưng năm ấy khoa tôi thi bỗng nhiên lấy điểm cao hơn hẳn. Tôi buồn mất khoảng hai tuần, sự thất bại này không quá nghiêm trọng với tôi, tôi biết lực học của mình. Tôi nghe một người bạn giới thiệu về khoa Quốc tế, tôi đăng kí nguyện vọng hai và được chấp nhận. Thật ra, sự lựa chọn của tôi lúc ấy chỉ vì tên của khoa, nghe có vẻ rất “hot”, hơn nữa chương trình học cũng có vẻ thú vị, học tất cả các môn bằng tiếng Anh và trong thời gian học sẽ được chuyển tiếp sang một số nước khác học tiếp. Học phí thì đắt, tất nhiên rồi, vì đây là khoa hợp tác quốc tế. Lực học của tôi nổi bật hẳn lên so với nhiều sinh viên cùng lứa trong khoa. Điều đó ít nhiều tạo nên tôi một sự tự tin nhất định khi đối diện với bất cứ gương mặt nào ở Khoa Quốc tế này. Thật thú vị khi được tồn tại trong một môi trường học hành giữa những con người với những tố chất khác biệt nhau.

Tôi đã an phận và có định hướng cho những năm đại học của mình. Tôi dự định học ở khoa một hai năm rồi sẽ sang Anh học theo chương trình chuyển tiếp của khoa. Nước Anh là mơ ước của tôi. Bất cứ cái gì có định hướng rõ ràng bao giờ cũng làm bạn hứng thú. Thế nhưng, không phải lúc nào chúng ta cũng đi theo đúng hướng về của mình, tất cả những gì tồn tại trong con người đều là một sự không chắc chắn. Nếu ai hỏi tôi cái gì dễ thay đổi nhất, tôi sẽ trả lời đó là “con người”. Những bước ngoặt trong cuộc đời vì thế được sinh ra. Tình yêu cũng là một thứ tồn tại trong con người, cũng là một thứ không chắc chắn nhất và dễ thay đổi.

Bước ngoặt đầu tiên khi tôi bước vào Khoa Quốc tế chính là việc tôi đã gặp được Chu Minh và Hiên Lam, một bước ngoặt ám ảnh, có lẽ không bao giờ tôi quên được.

1. Chu Minh

Tôi, Chu Minh và Hiên Lam ngày đầu được xếp vào cùng một lớp. Khi vào khoa, chúng tôi phải làm một bài kiểm tra tiếng Anh để phân lớp, và cả ba chúng tôi đều được vào A1 – lớp của những ai có điểm số cao nhất mới được xếp vào.

Bài kiểm tra của Chu Minh đạt điểm số cao nhất nên được chọn làm lớp trưởng A1.

Cảm giác đầu tiên của tôi về Chu Minh rất dễ chịu. Các nét trên gương mặt cậu ấy đều dễ thương, đặc biệt là đôi mắt, một đôi mắt rất thân thiện và trong sáng. Chu Minh béo bệu tròn tròn, rất hay cười và nói những câu hài hước. Lớp trưởng A1 dễ dàng chiếm được cảm tình của tất cả thành viên trong lớp, không ngoại trừ tôi.

Chu Minh thích chơi guitar, cậu hay vác một cây guitar rất to đến lớp. Vào những giờ giải lao thì nhiều người tập trung vây quanh lại chỗ Chu Minh để nghe đàn, hầu như là các bạn gái trong lớp đều có mặt. Tôi để ý có mấy nàng vừa nghe đàn, ánh mắt vừa thể hiện nỗi buồn xa xăm, như sắp khóc.

Thình thoảng tôi cũng ngồi nghe Chu Minh chơi đàn, chỉ để xem có bài nào quen thuộc tôi biết không, và hỏi cậu ấy về cách chơi, còn lại những giờ giải lao, tôi thường xuống căng tin để ngồi uống một chút gì đó và quan sát mọi người xung quanh. Đó là một điều vô cùng thú vị, có những người mà hành động của họ được lặp đi lặp lại như một quán tính, hoặc các hành động có quan hệ móc xích với nhau, tôi quan sát điều đó và tự lý giải tính cách của mỗi người trong tâm trí mình. Sau này quen nhau rồi, nếu phải tiếp xúc với nhau, ít nhiều tôi sẽ biết cách làm một cái mở bài không tệ.

Có một ngày, trong khi tôi đang say sưa với sự thú vị của mình thì Chu Minh xuất hiện với một cốc nước chanh trên tay.

- Chào A1, - Cậu mỉm cười.

- Chào lớp trưởng, - Tôi cười đáp lại

- Thình thoảng mình xuống căng tin và hay thấy An ở đây.

- Ừ thì cái căng tin này quá nhỏ bé, mà cũng có biết đi đâu nữa đâu.

- Trông cậu có vẻ trầm tư quá?

- Tớ ư? Không phải đâu, chỉ ngồi cho hết mười lăm phút rồi lên lớp thôi.

- Sao An không ra ngồi cùng lớp? Lớp mình ngồi ở góc kia kìa.

Chu Minh chỉ tay ra phía đối diện bên góc trái, mấy con mắt dồn hướng về hai chúng tôi. Tôi đã kịp nhận ra những gương mặt quen thuộc. Tôi thấy có

những đôi mắt cười, có những đôi mắt soi mói, và một số khác thì thờ ơ. Một đám đông bao giờ cũng cho tôi cảm giác ngọt ngào. Tôi là người chưa bao giờ cảm thấy thân thiết với cả một tập thể hay đám đông nào đó, trừ khi có những mục đích nhất định.

- Thế mà từ này giờ tớ không để ý gì cả, nếu không cũng đã ra ngồi cùng mọi người cho vui.–Tôi làm ra vẻ hối tiếc.
- Hay bây giờ ra ngồi cùng luôn vậy? Mọi người cũng đang nói chuyện vui lắm mà.
- Để mai hay hôm khác đi, bây giờ tớ đang thích ngồi một mình một chút.
- Thế tớ ngồi cùng An được không?
- Để mai hay hôm khác đi, được không?

Bỗng dưng không hiểu sao tôi lại buột miệng nói như vậy với Chu Minh. Sau lúc đó tôi cảm thấy rất day dứt, vì Chu Minh rất dễ mến, nhã nhặn và lịch sự. Câu nói của tôi chẳng khác gì đuôi kéo người ta. Thật lòng tôi cũng muốn mời Chu Minh ngồi uống cốc nước và nói dăm ba câu xã giao với mình, nhưng dường như sự e ngại và một chút kiêu kỳ của tôi lại chiến thắng. Dù sao nếu không ngồi cùng tôi thì cậu ấy sẽ ra ngồi cùng mọi người trong lớp cơ mà. Tôi còn cô độc hơn.

Chu Minh cười, nhún vai, làm ra vẻ hóm hỉnh, rất tự nhiên, chắc Chu Minh biết tôi cũng ngại ngùng sau khi nói như vậy:

- Ôi, tôi bị từ chối rồi, nhưng không sao, tôi sẽ đợi đến mai hay hôm khác vậy.

Chu Minh cười tươi rất dễ thương, có hai má lúm đồng tiền.

Tôi cười bình thản:

- Ừ, vậy đi.

Chu Minh đi lại phía mọi người trong lớp, mọi người có vẻ như đang hỏi về tôi. Tự dưng tôi lại thờ dãi, tôi lại phớt lờ, coi như chẳng quan tâm đến nữa. Cuộc sống này, nếu cứ phải để ý và suy nghĩ đến những cái nhỏ nhặt thì ta sẽ già nua đi nhanh chóng. Tôi lại nghĩ đến Kiên, sau lần gặp cuối cùng ấy, không biết anh ấy đang nghĩ gì? Kiên có biết là tôi già đi vì anh nhiều lắm không? Một sự già nua trong tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Không Khóc Ở Kuala Lumpur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.